

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 334/2022-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej a sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného Advokátskou kanceláriou Ivan Syrový, s. r. o. Kadnárova 83, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Ivan Syrový, PhD., proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 7 Cdo 94/2021 z 28. februára 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 3. mája 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 (ods. 1 a 3) Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 (ods. 1) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd napadnuté uznesenie najvyššieho súdu zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. Domáha sa tiež náhrady trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ si žalobou podanou proti žalovanej uplatnil nárok na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“) vo výške 18 867,29 eur s prísl. Škoda mala spočívať v rozdieli výšky služobného príjmu sťažovateľa, ktorý dosahoval pred jeho odvolaním služobným úradom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky z pôvodnej funkcie zástupcu riaditeľa odboru [REDACTED] do funkcie staršieho odborného inšpektora oddelenia a Železničnej polície [REDACTED] za obdobie od „2.2.2009 do 30.6.2011“.

3. Okresný súd Bratislava I rozsudkom č. k. 14 C 189/147 z 13. februára 2018 žalobe sťažovateľa vyhovel. Svoje rozhodnutie odôvodnil s odkazom na viaceré ustanovenia citovaného zákona a tiež § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka tak, že sťažovateľ preukázal splnenie predpokladov pre vznik nároku na náhradu škody.

4. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 6 Co 285/2018 z 25. novembra 2020 na odvolanie žalovanej rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmenil tak, že žalobu v tejto časti zamietol a žalovanej nepriznal nárok na náhradu trov konania. V odôvodnení okrem iného uviedol, že *„Konanie nadriadeného, v ktorom rozhoduje vo veciach služobného pomeru policajta podľa zákona č. 73/1998 Z. z. nie je výkonom verejnej moci v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z.“*. Na podporu tohto svojho záveru poukázal aj na viaceré rozhodnutia krajského súdu č. k. 3 Co 87/2018 z 30. apríla 2020, č. k. 3 Co 188/2017 z 26. marca 2019 a č. k. 9 Co 516/2014 z 15. decembra 2016.

5. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal sťažovateľ dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnil s poukazom na § 421 ods. 1 písm. c) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) nesprávnym právnym posúdením právnej otázky odvolacím súdom, pretože, naopak, ide v jeho veci o výkon verejnej moci, ak služobný úrad autoritatívne rozhoduje o právach a povinnostiach policajta. Na podporu tohto tvrdenia poukázal na rozdielnu rozhodovaciu prax najvyššieho súdu v týchto prípadoch.

6. Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie sťažovateľa odmietol ako neprípustné (bližšie dôvody uviedol v bodoch 5 až 18, pozn.), pričom v bode 18 konštatoval: *«Najvyšší súd upriamuje pozornosť na svoj rozsudok sp. zn. 3 Cdo 78/2018, 3 Cdo 79/2018 zo 28. marca 2019 publikovaný ako zjednocujúce stanovisko občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 7/2019 pod R 71/2019, podľa ktorého „Konanie policajtovho nadriadeného, v rámci ktorého posudzuje žiadosť policajta o náhradu výdavkov pri preložení na inú funkciu v zmysle § 113 zákona 79/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru. Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície, nie je úradným postupom v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov“, z ktorého rozhodnutia vychádzal i odvolací súd pri rozhodovaní napadnutým rozsudkom»*.

II.

Argumentácia sťažovateľa

7. Proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu podal sťažovateľ ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje, že v jeho právnej veci ide o formalistické a arbitrárne rozhodnutie založené na extrémnej interpretácii a aplikácii práva dovolacím súdom (predovšetkým, pokiaľ sa týka niektorých ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z.) v takej miere, že zásadne poprel ich účel a význam. Sťažovateľ pritom poukazuje na odôvodnenie uznesenia Ústavného súdu Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky č. k. ÚS 191/92 z 9. júna 1992, ako aj na *„situáciu, aký následok by malo to, keby nebolo možné postupovať v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. ako sa vyjadril dovolací súd a teda by nebola možná ani aplikácia ustanovenia § 19 ods. 1 predmetného zákona“*. Týmto zásahom tak mali byť porušené aj sťažovateľove práva podľa čl. 46 ods. 3 ústavy a čl. 6 dohovoru.

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

III.1. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 (ods. 1 a 3) ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru:

8. Ústavný súd, poukazujúc na svoju doterajšiu judikatúru, považuje za potrebné zdôrazniť, že otázka posúdenia, či sú splnené podmienky na uskutočnenie dovolacieho konania, patrí zásadne do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, a nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné sudy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1 ústavy) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, sústavu ktorých završuje najvyšší súd (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96).

9. Sťažovateľ namietané porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 3 ústavy, ako aj namietané porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru odôvodňuje predovšetkým nesprávnou aplikáciou ustanovení § 421 ods. 1 písm. c) CSP a § 447 písm. c) CSP dovolacím súdom v súvislosti s posudzovaním dovolania podaného protistranou, ako i nesprávnym právnym posúdením otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu.

10. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti preskúmal napadnuté uznesenie najvyššieho súdu a zistil, že námietky sťažovateľa sú zjavne neopodstatnené a sú iba pokračovaním jeho argumentácie použitej v konaní pred všeobecnými súdmi. Ústavný súd nezistil žiadny relevantný dôvod zasiahnuť do právneho názoru najvyššieho súdu, s ktorým sa v zásade aj stotožňuje.

11. Podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd postupoval ústavne konformným spôsobom, keď komplexne posudzoval podmienky prípustnosti dôvodne podaného dovolania sťažovateľa. Vo vzťahu k sťažovateľom namietanému neakceptovateľnému výkladu predovšetkým dotknutých ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. v súvislosti s riešením relevantnej právnej otázky ústavný súd poukazuje na to, že právne závery dovolacieho súdu považuje za udržateľné, nevykazujúce znaky arbitrárnosti ani zjavnej neodôvodnenosti. Odôvodnenie napadnutého uznesenia dalo jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na to, akými úvahami sa dovolací súd riadil pri posudzovaní nastolenej právnej otázky. Uplatnený spôsob interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení právnych predpisov najvyšším súdom podľa názoru ústavného súdu nemohol neprípustným spôsobom zasiahnuť do základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 (aj ods. 3) ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

12. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom dovolacieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o nesprávnom právnom posúdení veci a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným.

13. Z uvedeného vyplýva, že medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a základným právom podľa čl. 46 ods. 1 a 3 a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých porušenie sťažovateľ namieta v petite a odôvodnení, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení.

14. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu je ako celok podľa názoru ústavného súdu z ústavného hľadiska akceptovateľné a udržateľné, a preto ústavnú sťažnosť pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

15. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. júna 2022

Jana Laššáková
predsedníčka senátu